

Sygnatura akt: XI GC 1036/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. R. i F. S.**

przeciwko (...) **spółce akcyjnej w S.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) **spółki akcyjnej w S.**, solidarnie na rzecz powodów **M. R. i F. S.** kwotę 1.600 (jeden tysiąc sześćset) złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 6 lipca 2014 roku do dnia zapłaty;
2. nakazuje pobrać od pozwanego (...) **spółki akcyjnej w S.** Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 301 (trzysta jeden) złotych i 5 (pięć) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów procesu;
3. zasądza od pozwanej, solidarnie na rzecz powodów kwotę 1.514 (jeden tysiąc pięćset czternaście) złotych tytułem zwrot kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1036/15

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

Uzasadnianie

Dnia 29 czerwca 2015 roku powodowie F. S. oraz M. R. wnieśli przeciwko pozwanej (...) spółce akcyjnej w S. pozew o zapłatę kwoty 1600 złotych wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 6 lipca 2014 roku do dnia zapłaty, a także złożyli wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Strona powodowa zastrzegła możliwość rozszerzenia żądania pozwu na dalszym etapie postępowania.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 14 lutego 2014 roku doszło do szkody w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowił własność poszkodowanego J. T.. Szkoła miała charakter całkowity. Pojazd został uszkodzony przez sprawcę posiadającego polisę od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Poszkodowany wykorzystywał swój pojazd w życiu prywatnym oraz zawodowym i z tego powodu zdecydował się wynająć u powodów pojazd zastępczy. Najem trwał 23 dni, a cena za dobę wyniosła kwotę 246 złotych. Z tego tytułu poszkodowanemu została wystawiona faktura VAT opiewająca na kwotę 5 658 złotych, następnie J. T. scedował na powodów wierzytelność- prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 2 280 złotych, uznając za zasadny 15-dniowy okres najmu przy cenie za dobę najmu w wysokości 152 złotych.

Następnie strona powodowa wniosła o zapłatę kwoty 3378 złotych tytułem dopłaty do uprzednio przyznanej kwoty odszkodowania. Strona pozwana odmówiła.

Dnia 10 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem strony powodowej.

W przepisany terminie pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i złożyła wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych. Pozwana zakwestionowała zarówno czas, jak i cenę za dobę najmu pojazdu zastępczego. Uzasadniając swoje stanowisko pozwana wskazała, że realia niniejszej sprawy, stawka w wysokości 246 złotych za dobę najmu jest rażąco zawyżona, albowiem poszkodowany wynajął pojazd w wyższej klasie od pojazdu uszkodzonego. Dodatkowo pozwana wskazała, iż strona powodowa zastosowała dzienną stawkę jak dla najmu dwudniowego, podczas gdy wypożyczalnie samochodów przy dłuższym okresie najmu oferowały stawkę zdecydowanie niższą, to jest od 100 do 160 złotych. Kończąc pozwana zgłosiła zarzut braku legitymacji procesowej powodów, wskazując, że w przypadku roszczeń dotyczących zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, szkoda powstaje dopiero w momencie ich poniesienia, a także zwróciła uwagę na to, że na umowie najmu oraz przelewu wierzytelności widnieje nieczytelny podpis jednej ze stron, co uniemożliwia ustalenie czy zostały one zawarte przez upoważnione do tego osoby.

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 lutego 2014 roku doszło do uszkodzenia zakwalifikowanej jako zaistnienie szkody całkowitej w pojeździe marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który stanowił własność poszkodowanego J. T.. Pojazd został uszkodzony przez sprawcę, który posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Pojazd poszkodowanego należał do segmentu klasy „C+”. Z tytułu wystąpienia szkody całkowitej pozwana wypłaciła poszkodowanemu odszkodowanie stanowiące różnicę pomiędzy wyliczoną wartością pojazdu nieuszkodzonego, a jego wartością po szkodzie – dnia 14 marca 2014 roku przyznała kwotę 3700 złotych, tj. 38% wartości przedmiotowego pojazdu. Po zdarzeniu, poszkodowany nie dysponował środkami pieniężnymi umożliwiającymi zakup samochodu.

Dowód:

- niesporne, a nadto decyzja z dnia 14 marca 2014 roku, k. 7;
- zeznania J. T., k. 292-293;
- opinia biegłego, k. 306-319.

Uszkodzony pojazd był niezbędny poszkodowanemu w życiu prywatnym oraz zawodowym. W chwili wystąpienia szkody poszkodowany miał do dyspozycji tylko uszkodzony samochód. Dnia 18 lutego 2014 roku powodowie zawarli z poszkodowanym umowę najmu pojazdu zastępczego marki R. o numerze rejestracyjnym (...), ustalając cenę za dobę w wysokości 246 złotych. Najem trwał 23 dni. Z tego tytułu, dnia 30 kwietnia 2014 roku, powodowie wystawili poszkodowanemu fakturę VAT na kwotę 5658 złotych. Tego samego dnia poszkodowany przelał na powodów wierzytelność przysługującą mu z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Dowód:

- umowa najmu, k. 15;
- faktura VAT FS (...), k. 16;
- umowa cesji, k. 11;

-oświadczenie J. T., k. 13;

-zeznania J. T., k. 292-293.

Pismem z dnia 5 maja 2014 roku powodowie wezwali pozwaną do zapłaty kwoty 5 658 złotych tytułem rekompensaty kosztów najmu pojazdu zastępczego. Decyzją z dnia 4 czerwca 2014 roku pozwana przyznała odszkodowanie w wysokości 2280 złotych, uwzględniając za zasadny 15-dniowy okres najmu, przy cenie 246 złotych za dobę. Następnie powodowie wezwali pozwaną do przyznania dopłaty w wysokości 3378 złotych, pozwana odmówiła, podtrzymując swoje wcześniejsze stanowisko w sprawie.

Dowód:

-pismo powodów z dnia 5 maja 2014 roku, k. 17;

-decyzja pozwanej z dnia 4 czerwca 2014 roku, k. 12;

-pismo powodów z dnia 12 czerwca 2014 roku wraz z załącznikami, k. 19-23.

W realiach niniejszej sprawy można było a priori przyjąć 30-dniowy okres likwidacji szkody. Co do zasady, wraz ze zwiększającym się okresem najmu, zmniejsza się dobowy stawka czynszu. Bacząc na fakt, że najem trwał 23 dni, dzienna stawka najmu pojazdu odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu mieściła się w przedziale cenowym od 148,33 złotych do 192,08 złotych. W przypadku 3-dniowego okresu najmu stawka ta wyniosłaby kwotę 216 złotych brutto.

Dowód:

-opinia biegłego, k. 306-319;

-zeznania biegłego, k. 388-39.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego powództwo okazało się zasadne w całości.

Roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu powodowie wywiedli z umowy cesji zawartej w dniu 30 kwietnia 2014 roku z poszkodowanym, na podstawie której jako cesjonariusze nabyli wierzytelność poszkodowanego z tytułu prawa do zwrotu kosztów najmu auta zastępczego, przysługującą mu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 14 lutego 2014 roku.

Pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności sprawcy za zaistniałą kolizję drogową i w konsekwencji swojej odpowiedzialności z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody – posiadacza pojazdu mechanicznego.

Spór koncentrował się w głównej mierze wokół dziennej stawki i uzasadnionego okresu najmu, a także legitymacji procesowej powodów.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że niezasadny okazał się zarzut pozwanej, która kwestionowała legitymację procesową powodów. Pozwana zarzuciła, że w niniejszej sprawie po stronie poszkodowanego nie powstała szkoda, co miałyby skutkować brakiem wierzytelności, a w konsekwencji brakiem istnienia roszczenia -z uwagi na to, że szkoda powstaje z chwilą poniesienia kosztów najmu pojazdu zastępczego i dopiero wówczas powstaje roszczenie odszkodowawcze, które może być przedmiotem cesji.

Strona powodowa wykazała swoją legitymację czynną do wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie, a wynikającą z umowy cesji wierzytelności zawartej w dniu 30 kwietnia 2014 roku z poszkodowanym (art. 509 § 1 k.c.). Przedmiotowa

umowa została zawarta przez uprawnione do tego osoby, a więc przez poszkodowanego oraz przez powodów, a nadto zbywana wierzytelność była oznaczona na podstawie analizy stosunku obligacyjnego, z którego wynikała. Skuteczność przedmiotowej umowy uzależniona jednak była od istnienia wierzytelności będącej przedmiotem przelewu, tj. przedmiotu cesji. Ta natomiast powstała na skutek umowy najmu zawartej przez poszkodowanego z powodami.

Umowę najmu z dnia 18 lutego 2014 roku również należało uznać za ważną. Dołączone do pozwu dokumenty bezsprzecznie wykazywały bowiem, iż również ta umowa została zawarta przez uprawnione do tego osoby – poszkodowanego i powodów, a nadto określała elementy przedmiotowo istotne w świetle art. 659 § 1 k.c. umowy najmu, a więc przedmiot najmu i czynsz najmu. Na marginesie tylko wskazać należy, iż w orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się, iż czynsz najmu nie musi być ustalony poprzez podanie konkretnej sumy, ale możliwe jest jego dorozumiane określenie, np. poprzez odwołanie się do stosowanych stawek (pod red. G. Bieńka, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania, tom 2, Warszawa 2007, s.269). Dalej wskazać należy, że umowa została wykonana przez wynajmującego, albowiem samochód został poszkodowanemu wydany do używania przez uprawniony do tego podmiot i następnie – po wykorzystaniu – przez niego zwrócony. Dodatkowo, strony umowy potwierdziły okres, na jaki samochód został wynajęty oraz koszt należnego wynajmującemu czynszu najmu, na jaki najemca wyrażał zgodę. Świadczenie najemcy wynikające z umowy zostało spełnione nie poprzez zapłatę czynszu najmu, lecz poprzez dokonanie skutecznej cesji przysługującej jej wobec ubezpieczyciela wierzytelności na wynajmującego, co również stanowi formę zapłaty. Umowa cesji z dnia 30 kwietnia 2014 roku stanowiła bowiem klasyczny przypadek przelewu w celu zapłaty (*cessio solutionis causa*), tj. przelewu następującego dla wykonania określonego zobowiązania zamiast przewidzianego treścią tego zobowiązania świadczenia.

Stosownie natomiast do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie natomiast z brzmieniem przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Regułą jest zatem zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Co do zasady naprawienie szkody, według wyboru poszkodowanego, polega bądź na przywróceniu stanu poprzedniego, bądź na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Przy dochodzeniu odszkodowania bezpośrednio od ubezpieczyciela, roszczenie poszkodowanego ogranicza się jednak do świadczenia w pieniądzu.

Szkodę majątkową stanowi utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia. Korzystanie z samochodu jest obecnie standardem cywilizacyjnym, a zatem jeżeli osoba pojazd posiadająca utraci możliwość korzystania z niego z uwagi na jego uszkodzenie, ponosi tym samym szkodę. Niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego uznawane jest przy tym za normalne następstwo wypadku komunikacyjnego w rozumieniu art. 361 § 1 k.c., a zatem jeżeli poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu. Poszkodowanemu przysługuje wówczas od ubezpieczyciela zwrot wydatków koniecznych, a więc niezbędnych do korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2004 roku, sygn. akt IV CK 672/03, oraz uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku, sygn. akt III CZP 5/11). Szkoda równoznaczna jest z uszczerbkiem majątkowym, obejmującym różnicę pomiędzy obecnym stanem majątkowym, a stanem majątkowym, jaki zaistniałby, gdyby nie zdarzenie wywołujące szkodę. Pojęcie straty obejmuje zatem także niezaspokojone przez poszkodowanego, ale wymagalne zobowiązania na rzecz osoby trzeciej (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2008 roku, sygn. akt III CZP 62/08). Tym samym przyjąć należy, że koszty najmu samochodu zastępczego, choć nie pokryte bezpośrednio przez poszkodowanego, mogą wchodzić w skład szkody, jaką poniósł w wyniku zniszczenia lub uszkodzenia pojazdu. Refundacji podlega, zatem czynsz najmu pojazdu zastępczego pokryty przez poszkodowanego lub przez niego nie zaspokojony, ale wymagalny. Zatem wbrew twierdzeniom strony pozwanej do powstania szkody nie jest konieczne poniesienie kosztów najmu przez poszkodowanego.

Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem doktryny i orzecznictwa w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem, z którego szkoda wynikła, pozostają koszty najmu samochodu zastępczego tylko w okresie koniecznym i niezbędnym do dokonania naprawy pojazdu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2004 roku, sygn. akt II CK 494/03). Stanowisko takie ma przy tym zastosowanie jedynie przy szkodzie częściowej, albowiem odmiennie należy oceniać sytuację nastąpienia szkody całkowitej. W dniu 22 listopada 2013 roku Sąd Najwyższy podjął uchwałę (sygn. akt III CZP 76/13) o następującej treści: „Odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita)”. Powyższe koresponduje z treścią uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011 roku (sygn. akt III CZP 76/13), zgodnie z którą czasem refundowanego najmu pojazdu zastępczego w przypadku szkody całkowitej jest okres od dnia wynajęcia pojazdu zastępczego w związku ze zniszczeniem posiadanego przez poszkodowanego pojazdu do dnia, w którym poszkodowany mógł nabyć faktycznie i obiektywnie odtworzyć możliwość korzystania ze zniszczonej rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego o podobnej wartości rynkowej. Okres ten może kończyć się wcześniej niż dzień wypłaty odszkodowania za szkodę w pojeździe, może kończyć się w dniu wypłaty tego rodzaju świadczenia odszkodowawczego, może również wykraczać poza dzień wypłaty odszkodowania za szkodę całkowitą w samochodzie. Zgodnie więc z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności za szkodę, każdorazowo należy ustalać i badać chwilę, w której możliwe było odtworzenie przez poszkodowanego możliwości korzystania z rzeczy poprzez zakup innego pojazdu mechanicznego. Pozwana wypłaciła odszkodowanie stanowiące różnicę pomiędzy wyliczoną wartością pojazdu nieuszkodzonego, a jego wartością po szkodzie, przy czym za tak uzyskaną kwotę nie było możliwe nabycie pojazdu o zbliżonych do pojazdu uszkodzonego parametrach, ponieważ wartość odszkodowania stanowiła około 38% jego wartości. Z tytułu wystąpienia szkody całkowitej pozwana przyznała odszkodowanie w dniu 14 marca 2014 roku, a więc 25 dni po dniu, w którym nastąpiło wynajęcie pojazdu zastępczego. Nie ulega wątpliwości, iż do dnia otrzymania kwoty odszkodowania, poszkodowany nie mógł faktycznie i obiektywnie kupić innego pojazdu mechanicznego o podobnej wartości rynkowej – nie dysponował bowiem odpowiednimi funduszami. Ostatecznie poszkodowany zdecydował się oddać samochód do naprawy.

Pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, we wniesionym od nakazu zapłaty sprzeciwie, nie zgłosiła żadnego dowodu na okoliczność ustalenia zasadnego okresu najmu. Dopiero w piśmie z dnia 29 grudnia 2015 roku, a więc miesiąc po wydaniu postanowienia o powołaniu biegłego, zwróciła się o rozszerzenie tezy dowodowej, co na podstawie art. 207 § 6 k.p.c. musiało skutkować pominięciem złożonego wniosku.

W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Podkreślić wyraźnie należy, że reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie orzekania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia. Obowiązkiem Sądu jest ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne, których zaistnienie determinuje możliwość ich skutecznego wpisania w odpowiednią podstawę prawną, a także czy strona przeciwna udowodniła zasadność swojego stanowiska w zakresie dowodowym, który ją obciąża.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie należy przyjąć, że wskazany przez stronę powodową 23-dniowy okres najmu jest zasadny. Wszak pojazd został wynajęty 4 dni po zdarzeniu powodującym szkodę całkowitą, zaś jak wskazał biegły, przy takiej szkodzie czas jej likwidacji wynosi około 30 dni. Wskazany przez stronę powodową okres mieści się więc we wskazanym przedziale czasowym. Nadto, odszkodowanie z tytułu wystąpienia szkody całkowitej zostało przyznane po 25 dniach od dnia jej wystąpienia – okres najmu jest więc praktycznie tożsamy. Bacząc na powyższe okoliczności oraz na fakt, iż poszkodowany nie dysponował środkami pieniężnymi umożliwiającymi wcześniejszy zakup pojazdu, wskazany przez powodów okres najmu Sąd uznał za zasadny.

Co prawda ostatecznie poszkodowany rzeczony pojazd oddał do naprawy, jednak strona pozwana nie zaferowała żadnego dowodu potwierdzającego tezę, że samochód został naprawiony wcześniej. Innymi słowy, ubezpieczyciel na okoliczność niezbędnego okresu naprawy, który jego zdaniem był znacznie krótszy od wskazanego przez stronę powodową, nie zaferował żadnego dowodu. Dowód z opinii biegłego był bowiem przeprowadzony na okoliczność zawyżenia stawki najmu. W takim stanie rzeczy, za właściwy okres naprawy przyjąć trzeba był to okres wskazany przez powodów. Same wszak twierdzenia ubezpieczyciela nie mogą zastąpić dowodu. Wobec powyższego, twierdzenie strony pozwanej, mianowicie, że Sąd naruszył zasadę równości stron jest nieuzasadnione. W tym miejscu wypada tylko przypomnieć, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W niniejszej sprawie pozwana była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika i dopuszczenie dowodu z urzędu mogłoby stanowić naruszenie zasady równości stron i kontrydiktoryjności procesu, wszak poszukiwanie przez Sąd dowodu na okoliczność ustalenia uzasadnionego okresu najmu w żaden sposób nie było umotywowane okolicznościami sprawy.

Kwestią sporną pozostawała dobowy stawka czynszu. Na tę okoliczność dopuszczono dowód z opinii biegłego sądowego do spraw techniki samochodowej. Biegły wskazał, że średnia stawka najmu pojazdu zastępczego odpowiadającemu pojazdowi uszkodzonemu, biorąc pod uwagę 23-dniowy okres najmu, kształtowała się w przedziale cenowym od 148-192 złotych za dobę. Na rozprawie w dniu 4 kwietnia 2016 roku biegły zweryfikował swoje uprzednie stanowisko, mianowicie, że ze względu na około 15-letni wiek uszkodzonego pojazdu, cena za wynajem winna kształtować się w dolnych granicach i wynieść kwotę 150 złotych za dobę. Odpowiadając na zarzut strony pozwanej, iż we wcześniejszych opiniach sporządzanych na kanwie podobnych stanów faktycznych dla pojazdów należących do segmentu klasy C, biegły ustalał wyższą dobową stawkę najmu, należy zauważyć, że poprzednio biegły stosował mniej szczegółowy program do wyliczania owej stawki.

Obecnie, przy wyliczaniu dobowej stawki najmu, biegły uwzględnia również czas najmu, co zasługuje na aprobatę, albowiem przy najmie krótkotrwałym stawka najmu jest wyższa, aniżeli przy najmie trwającym dłużej. W tym kontekście stanowisko strony powodowej, że biegły winien ustalić stawkę dla jednego dnia najmu nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ prowadziłyby to do ustalania stawek niezasadnie zawyżonych abstrahujących od rzeczywistego okresu najmu. Powyższe doskonale ilustruje przykład przedstawiony w rzeczony opinii, mianowicie jak wskazał biegły, gdyby najem trwał tylko 2 dni, stawka wyniosłaby kwotę 432 złotych (216 złotych za dobę), podczas gdy dla najmu 23-dniowego stawka ta oscylowała w granicach od 148,33 do 192,08 złotych. Jak też zostało już wcześniej wspomniane, możliwe jest ustalenie w umowie np. zakresowej dobowej stawki najmu. Nadto przypomnieć należy, że w niniejszej sprawie faktura została wystawiona po zakończeniu najmu, przeto nie stało na przeszkodzie, by zastosować stawkę najmu adekwatną do jego faktycznego okresu. W świetle przedmiotowej opinii, stawkę zastosowaną przez stronę powodową, tj. 246 złotych za dobę najmu, należy uznać za wygórowaną, ponieważ jest o 54 złote wyższa od najwyższej stawki stosowanej na lokalnym rynku dla 23-dniowego okresu najmu. Należy przy tym pamiętać, że wypadek komunikacyjny jest zdarzeniem niespodziewanym, dlatego też nie można wymagać od poszkodowanego, aby ten każdorazowo poszukiwał najtańszych ofert. Mając powyższe na uwadze, w niniejszej sprawie za zasadną Sąd uznał stawkę w wysokości 192 złotych, tj. najwyższą wskazaną przez biegłego.

Tym samym uzasadnione było przyznanie poszkodowanemu, a w konsekwencji zawarcia umowy cesji powodom, odszkodowania stanowiącego równowartość czynszu najmu za okres 23 dni po stawce dziennej 192 złotych wynikającej z umowy najmu, w łącznej wysokości 4416 złotych. Skoro pozwana przed procesem zapłaciła na rzecz powodów z tego tytułu kwotę 2280 zł, a powodowie domagali się zasądzenia tylko kwoty 1600 złotych, to powództwo należało uwzględnić w całości.

Mając zatem na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 509 k.c. i art. 34 ust. 1 ww. ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych w zw. z art. 436 § 2 k.c. i w zw. z art. 415 k.c. oraz w zw. z art. 361 § 1 i 2 k.c.

Analizując żądanie pozwu w zakresie odsetek należy zaznaczyć, iż kwestię tą reguluje art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z tymi przepisami, jeżeli nie umówiono się inaczej, ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w

terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, przy czym w razie gdy dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń wypłaca bowiem odszkodowanie w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia o szkodzie. Powodowie dochodzili od pozwanej odsetek ustawowych od dnia 6 lipca 2014 roku.

Zgodnie z brzmieniem art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W dniu 4 czerwca 2014 roku pozwana wydała decyzję w przedmiocie wypłacenia odszkodowania za wynajem pojazdu zastępczego. Najpóźniej zatem w tym dniu otrzymała wezwanie do zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu. Powodowie nie przedstawili dowodu doręczenia wezwania do zapłaty z wcześniejszej daty. 30 – dniowy termin dla ubezpieczyciela na zapłatę należnej powodowi kwoty należy zatem liczyć od dnia 4 czerwca 2014 roku. Termin ten upłynął z dniem 4 lipca 2014 roku. W związku z powyższym zasadne było zasądzenie odsetek ustawowych od dnia 6 lipca 2014 roku, to jest zgodnie z żądaniem pozwu (aczkolwiek możliwe to było już od dnia 5 lipca 2014 roku).

Zgodnie zaś z art. 113 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąża przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W związku z tym, Sąd nakazał pobrać od pozwanej kwotę 301,05 złotych tytułem kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa na które składa się część wynagrodzenia biegłego (1101,05 złotych – 800 złotych zaliczki uiszczonej przez stronę powodową).

O obowiązku zwrotu kosztów procesu Sąd orzekł w pkt. III wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik sprawy, na podstawie art. 98 k.p.c. Jej zastosowanie jest uzasadnione faktem, że powództwo wobec pozwanego było zasadne w całości.

Koszty poniesione przez powodów wyniosły łącznie 1514 złotych i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w kwocie 80 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł, koszty zastępstwa adwokata w kwocie 600 zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz.U. 2002, Nr 163, poz. 1349 ze zm.) oraz zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 zł.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

(...)

(...)

3. (...)